

зи опозиция, връщайки се към парадигматичната макроструктура на „Подир сенките на облаците“. Цикълът „Антология“ се открива с *дневна* (?) визия – „Калиопа“ (1910 г.) и върви към *здрачаване, гробовен мрак* („Хайдушки песни“ IV). В „Безсъници“ тази символика, преливайки в *нощ* („Песен на песента ми“), преминавайки през екстатиката на *нощното*, достига императивно възвестения *ден* („Ще дойдеш ти“). В началото на „Прозрения“ визията също е *дневна* („Родина“) и по-нататък, въпреки ненадейните прорези в лирическото движение, се съхранява устремът към *мрак, нощ, тъма* до „Песента на човека“ (образът *заклучена тъмница*). Цикълът „Царици на нощта“ подема тази образна доминанта (*нощта прелестница властна* – „Месалина“), пречупвайки я в *новодневната зора (гробовен мир)* („Клеопатра“), за да завърши със синтеза в „Сафо“ (*безбрежна нощ и неочаквана зора*). На практика „Сафо“ осъществява томителния блян на „Калиопа“ – „Калиопа“ предвкусва *зората*, а „Сафо“ *здрача*. Антиномичните смисли на Яворовата антология са задвижени в неотстъпна зигзагообразност: *ден – нощ – нощ – ден – ден – нощ – нощ – ден – нощ*.

4.3. Земя – небе

Противно на създадените очаквания за лириката на Яворов, тази опозиция е слабо застъпена или има по-ограничен обхват на действие. На практика е подчинена на по-глобалните противопоставяния: *аз – ти* и *жар – хлад*. Затова тук ще се занимаваме с най-активно експлициралите я текстове: „Като звезда светла“ (1899), „Есенни мотиви“ III и IV (1899), „Смъртта“ (1905), „Идилия“ (1906), „Не си виновна ти“ (1906), „Шепот насаме“ I (1907), „Да славим пролетта“ (1907), „Все пак“ (1907). Характерна за нейния развой е тенденцията към преодоляването ѝ – началният и крайният текст от поредицата